

UNU | 106 ORE, 29 MINUTE

Sam Temple era pe placa lui. Și erau valuri până la Dumnezeu, valuri care se năpusteau, se spărgeau, se învolburau, miroseau a sare, valuri albe de spumă.

Și era cam la 60 de metri de țărm, locul perfect să prinzi un val, stând pe burtă, cu mâinile și picioarele în apă, aproape amortit de frig, în timp ce din costumul de cauciuc, încălzit de soare pe spate, ieșeau aburi.

Quinn era acolo, lungit lângă el, așteptând valul care să-i ridice și să-i arunce înspre plajă.

Sam se trezi brusc, praful îl îneca.

Clipi des și se uită în jur la peisajul arid. Instinctiv, aruncă o privire spre sud-vest, către ocean. Îl putea zări de aici. Și nu mai fusese nici un val de mult timp.

Sam simțea că și-ar vinde sufletul ca să mai călărească un val adevărat.

Își șterse cu dosul palmei sudoarea de pe frunte. Soarele era ca o torță, mult prea arzător pentru așa o oră timpurie a dimineții. Dormise prea puțin. Prea multe lucruri cărora să le facă față. Probleme. Întotdeauna probleme.

Arșița, zgomotul monoton al motorului, zdruncinăturile ritmice ale Jeepului care înainta cu greu pe drumul plin de praf, toate conspirau ca el să-și închidă pleoapele din nou. Strânse ochii, apoi îi deschise larg, silindu-se să rămână treaz.

Visul nu-l părăsea. Amintirea își bătea joc de el. Ar putea să reziste mult mai bine la toate, își spuse el, la teama permanentă, la povara continuă a tuturor responsabilităților mai mult sau mai puțin mărunte, dacă ar fi încă valuri. Dar de trei luni nu mai erau valuri, absolut nici un val, nimic în afara unor unde mici.

La trei luni de la formarea FAYZ-ului, Sam nu învățase încă să conducă o mașină. Să învețe să conducă ar fi fost încă o problemă, încă o sâcăială, o pacoste în plus. Așa că Edilio Escobar conducea Jeepul, iar Sam stătea lângă el. Pe bancheta din spate, ședea Albert Hillsborough, rigid și tăcut. Alături de el era un puști pe nume E.Z., care fredona muzica de pe iPod.

Sam își trecu degetele prin păr, care era mult prea lung. Nu se mai tunsese de peste trei luni. Când și-o retrase, era murdară de praf. Din fericire, electricitatea încă funcționa în Perdido Beach, ceea ce însemna lumină și, poate și mai important, apă caldă. Dacă nu putea să facă surf în apă rece, putea măcar să spere la un duș lung și fierbinte după ce se întorceau cu toții.

Un duș. Poate câteva minute avea să fie cu Astrid, doar ei doi. O masă. Bine, nu un prânz, nu. O conservă cu ceva unsuros înăuntru nu era o masă. Micul dejun luat în grabă constase în niște salată verde.

Era uimitor ce puteai să mănânci când ți-era suficient de foame. Și lui Sam, ca tuturor celorlalți din FAYZ, îi era foame.

Închise ochii, nefiind încă somnoros, ci doar dorind să vadă clar chipul lui Astrid.

Era singura lui alinare. Își pierduse mama, sportul preferat, intimitatea, libertatea și întreaga lume pe care o cunoscuse... dar o câștigase pe Astrid.

Înainte de FAYZ se gândise mereu la ea ca fiind inaccesibilă. Acum, că erau un cuplu, părea inevitabil să se întâmple ceva între ei. Dar se întrebă dacă ar fi făcut vreodată mai mult decât s-o privească de la distanță cu nostalgie, în caz că nu s-ar fi instaurat FAYZ-ul.

Edilio apăsă un pic pe frână. Drumul din fața lor era distrus. Cineva răscolise pământul, trasând linii în zigzag.

Edilio arătă spre un tractor cu un plug montat. Tractorul era răsturnat în mijlocul câmpului. În ziua când apăruse FAYZ-ul, fermierul dispăruse împreună cu restul adulților, dar tractorul continuase să meargă, distrugând drumul, trecând pe câmpul următor, oprindu-se în dreptul unui șanț de irigare, unde, poticnindu-se, se răsturnase.

Edilio conduse jeepul ușor peste brazde, apoi prinse din nou viteză.

Nu era mare lucru la stânga sau la dreapta drumului, doar pământ golaș, ogoare părgănite și petice de iarbă fără culoare, întrerupte din când în când de un pâlț izolat de copaci. Dar sus, în fața lor, totul era verde, mult verde.

Sam se răsuci în locul său ca să-i atragă atenția lui Albert.

– Ce e acolo sus?

– Varză, spuse Albert. Era un băiat în clasa a opta, cu umeri înguști, retras din fire; purta pantaloni kaki bine călcați, un tricou albastru-deschis cu guler și pantofi sport maro – arăta, după cum ar fi spus o persoană mult mai în vârstă, ca un om de afaceri în ținută lejeră. Era un puști căruia nimeni nu-i dăduse înainte multă atenție, unul dintre puștii elevi afro-americani de la școala din Perdido Beach. Dar nimeni nu-l mai ignora pe Albert: redeschisese și se ocupase de McDonald's-ul din oraș. Cel puțin până când se terminaseră hamburgerii, cartofii prăjiți și crochetele de pui.

Chiar și ketchupul. Și acela dispăruse.

Simpla amintire a hamburgerilor îl făcu pe Sam să-i chiorăie mațele.

– Varză? repetă el.

Albert dădu din cap spre Edilio.

– Așa spune Edilio. El a găsit-o ieri.

– E varză? îl întrebă Sam pe Edilio.

– Te face să tragi vânturi, zise Edilio făcând cu ochiul. Dar nu suntem în situația să fim mofturoși.

– Cred că n-ar fi așa rău dacă am avea salată de varză, spuse Sam. Să vă spun drept, aș mânca o varză cu multă plăcere chiar acum.

– Știi ce-am mâncat la micul dejun? întrebă Edilio. O conservă de succotash.

– Ce mai e și succotash? întrebă Sam.

– Fasole și porumb. Amestecate. Edilio frână la marginea ogorului. Nu-i chiar ca ouăle prăjite cu cârnăciori.

– Țsta e micul dejun tradițional din Honduras? întrebă Sam.

Edilio pufăi.

– Frățioare, micul dejun tradițional din Honduras, când ești sărac, e tortilla cu porumb, niște fasole rămasă de ieri și, în zilele bune, o banană. În zilele proaste, e doar tortilla. Opri motorul și trase frâna de mână. Nu e prima dată când mi-e foame.

Sam se ridică în jeep și se întinse înaintea să coboare. Era un puști athletic, dar deloc amenințător. Avea părul castaniu cu reflexe auri, ochi albaștri și un bronz care îi pătrunsese până la oase. Poate că era un pic mai înalt decât majoritatea, poate într-o formă puțin mai bună, dar nimeni nu l-ar fi selectat pentru un viitor în NFL¹.

Sam Temple era unul dintre cei mai în vârstă doi oameni din FAYZ. Avea 15 ani.

– Hei, pare să fie salată, zise E.Z. înfășurându-și cu grijă căștile în jurul iPodului.

– Măcar de-ar fi așa, spuse Sam cu tristețe. Până acum avem avocado, e minunat, și pepene galben, ceea ce sună grozav. Dar găsim mult prea mult broccoli și anghinare. O mulțime de anghinare. Acum varză.

– Poate ne luăm înapoi portocalele în cele din urmă, spuse Edilio. Copacii arătau în regulă. Doar că fructele erau coapte și nu le culeseră nimeni, așa că putreziseră.

– Astrid spune că lucrurile se coc în perioade ciudate, zise Sam. Nu-i normal.

– Așa cum îi place lui Quinn să zică: „Suntem foarte departe de normalitate“, spuse Edilio.

– Cine o să culeagă toate astea? se întrebă Sam cu voce tare. Era ceea ce Astrid ar fi numit o întrebare retorică.

¹ Acronim pentru National Football League – Liga Națională de Fotbal. (n.tr.)

Albert începu să spună ceva, dar se opri când E.Z. zise:

– Hei, mă duc chiar acum să iau o varză din astea. Mor de foame.

Își desfășură firele de la căști și le puse la loc.

Verzele erau plantate cam la jumătate de metru distanță una de alta pe un rând, iar fiecare rând era la vreun metru de următorul. Pământul dintre ele era fărâmițat și uscat. Verzele păreau mai degrabă niște plante decorative cu frunze groase decât legume comestibile.

Acesta nu arăta foarte diferit de zecile de alte ogoare pe care le văzuse Sam când făcuse turul fermelor.

Nu, se corectă el, e ceva diferit. Nu reușea să-și dea seama ce, dar era ceva diferit aici. Sam se încruntă și încercă să scape de sentimentul pe care îl avea, străduindu-se să înțeleagă de ce simțea că era ceva... în neregulă.

Poate era mai mult liniște.

Sam luă o înghițitură dintr-o sticlă cu apă. Îl auzi pe Albert numărând în barbă, cu mâna streșină la ochi, și înmulțind.

– Zic mai mult la nimereală... presupunând că fiecare varză cântărește vreo 600 de grame, nu? Mă gândesc că avem aici poate cam 16 tone de varză.

– Eu nici nu vreau să mă gândesc cam câte părțuri înseamnă asta! îi strigă E.Z. peste umăr în timp ce intra în câmp cu un scop clar în minte.

E.Z. era elev în clasa a șasea, dar părea mai mare. Era înalt pentru vârsta lui, dar un pic dolofan. Părul rar, de un blond spălăcit, îi atârna până la umeri. Purta un tricou cu inscripția Hard Rock Café, pe care îl luase din Cancún. E.Z.¹ era un nume potrivit pentru el: era un băiat cu care te înțelegeai bine, făcea mereu glume, râdea din orice și de obicei găsea ceva amuzant în fiecare situație în care se afla. Se opri după ce parcurse cam 20 de rânduri în câmp și spuse:

– Asta arată a varză pentru mine.

– Cum poți să-ți dai seama? îi strigă Edilio.

¹ Inițiale „E.Z.“ se pronunță asemenea cuvântului „easy“, amintind de expresia „easy-going“ – „cu o fire plăcută“. (în limba engl.) (n.tr.)

E.Z. își scoase una din căști, iar Edilio repetă întrebarea.

– M-am săturat să mai umblu. Asta trebuie să fie varza potrivită. Cum o culeg?

Edilio ridică din umeri.

– Frățioare, cred că ai nevoie de un cuțit.

– Nu. E.Z. își puse la loc casca, se aplecă și trase de plantă. Efortul îi fu răsplătit cu o mână de frunze.

– Ți-am spus eu, comentă Edilio.

– Unde sunt păsările? întrebă Sam dându-și în sfârșit seama ce nu era în regulă.

– Ce păsări? spuse Edilio. Apoi clătină din cap. Ai dreptate, frățioare, am văzut pescăruși pe toate celelalte ogoare. Mai ales dimineața.

În Perdido Beach erau mulți pescăruși. Pe vremuri, se hrăneau cu bucățele de momeală lăsate de pescari și resturi de mâncare aruncate lângă pubele. Nu mai erau resturi de mâncare în FAYZ. Așa că pescărușii descurcăreți se duseseră pe ogoare să concureze cu ciourile și porumbeii. Unul dintre motivele pentru care mare parte din hrana pe care o găseau era stricată.

– Probabil că nu le place varza, remarcă Albert. Apoi oftă. Sincer, nu știu pe nimeni căruia să-i placă.

E.Z. se puse pe vine lângă varză, își frecă mâinile, pregătindu-se, apoi și le vârî pe sub frunze, încercând să o apuce. Pe urmă căzu în fund.

– Au! țipă el.

– Nu-i ușor, așa-i? îl tachină Edilio.

– Vai! Au! E.Z. sări în picioare. Îți ținea mâna dreaptă și se uita fix la ea. Nu, nu, nu!

Sam ascultase doar cu o ureche. Era cu mintea în altă parte, scrutând cerul după păsările care nu erau, dar groaza din vocea lui E.Z. îl făcu să se întoarcă spre el.

– Ce-ai pățit?

– M-a mușcat ceva! se plânse E.Z. Vai, vai, ce doare! E.Z. scoase un țipăt de durere, întâi mai încet, apoi mai tare, aproape isteric.

Sam văzu pe pantalonul lui E.Z. ceva care arăta ca un semn de întrebare negru.

– Un șarpe! îi spuse Sam lui Edilio.

Brațul lui E.Z. se mișca spasmodic. Tremura puternic. Era de parcă i-l prinsese un uriaș nevăzut și îl smucea cât de tare și de iute putea.

E.Z. țipa și țipa și părea că începe un dans nebunesc.

– Sunt la picioare! strigă el. Sunt la picioare!

Sam rămase încremenit câteva secunde, doar câteva secunde... dar mai târziu, când își aminti, i se păru prea mult timp. Prea mult.

Făcu un salt înainte, alergând spre E.Z. Dar fu oprit de Edilio și căzu la pământ.

– Ce faci? îl întrebă Sam zbatându-se să scape de el.

– Frățioare, uite! Uite! șopti Edilio.

Fața lui Sam era la mai puțin de un metru de primul rând de verze. Pământul prindea viață. Viermi mari cât șerpii se agitau să iasă din pământ. Zeci. Poate sute. Toți se îndreptau spre E.Z., care țipa fără încetare, de durere și nedumerire.

Sam se ridică în picioare, dar nu se apropie de marginea câmpului de varză. Viermii nu se mișcau dincolo de primul rând de pământ afănat. Putea foarte bine să fi fost un zid și toți viermii de o parte a lui.

E.Z. veni înspre Sam, clătinându-se puternic, de parcă fusese electrocutat, așa de tare se zgâlțâia din toate încheieturile, ca o marionetă cu jumătate din sfori tăiate.

La aproape un metru distanță, Sam văzu un vierme țâșnind prin gâtul lui E.Z.

Și apoi altul prin falca lui, chiar în dreptul urechii.

E.Z. nu mai țipa, încovoiat la pământ, fără vlagă, cu picioarele încrucișate.

– Ajută-mă, șopti E.Z. Sam...

Ochii lui E.Z. îl fixau pe Sam. Implorându-l. Stingându-se. Apoi doar privind, goliți de orice expresie.

Singurele zgomote le făceau acum viermii. Sutele lor de guri păreau să scoată un singur sunet: al unei guri enorme plescăind.

Un vierme se revărsă din gura lui E.Z.